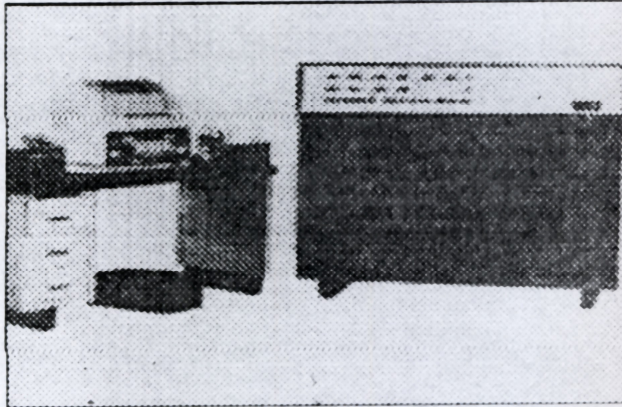

Równoległe z uruchomieniem produkcji UMC 1, w Biurze Konstrukcyjnym opracowywano model nowej maszyny Odra 1003. Była to już konstrukcja dojrzała, posiadająca pełne walory użytkowe oraz uwzględniająca wymogi technologiczne produkcji seryjnej. Zmieniona została technika realizująca podstawowe układy logiczne, zastosowano nową pamięć bębnową o dwukrotnie większej pojemności i radykalnie zmniejszono wymiary maszyny. Model został wykonany w grudniu 1962 r., a prototyp w 1963 r. W 1964 r. rozpoczęto produkcję, a w 1965 eksport tej maszyny do krajów RWPG.

Okres sukcesów na rynkach RWPG

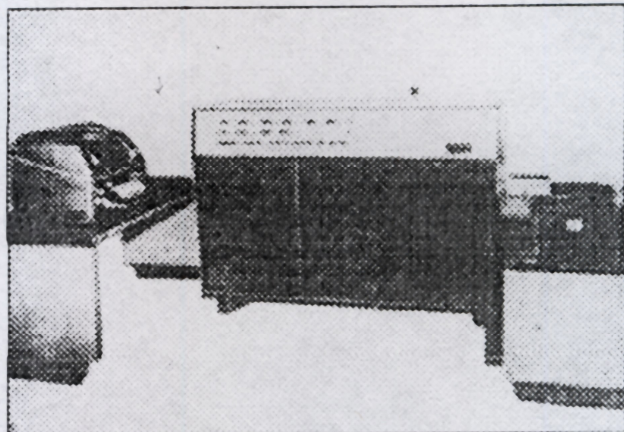

Maszyna cyfrowa ODRA 1003

W 1966 r. produkowano już Odrę 1013, która oprócz pamięci bębnowej miała pamięć ferrytową o pojemności 256 słów. Dzięki temu uzyskano dwa razy większą szybkość niż w Odrze 1003. W tym czasie była to jedna z najlepszych maszyn w RWPG. Z ogólnej liczby 84 wyprodukowanych maszyn, 53 zostały wyeksportowane. Twórcami m.c. Odra 1001, Odra 1002, Odra 1003 i Odra 1013 byli: w zakresie logiki – Thanasis Kamburelis, techniki układów logicznych – Andrzej Zasada, pamięci początkowo bębnowej, a później ferrytowej – Janusz Książek, konstrukcji mechanicznej –

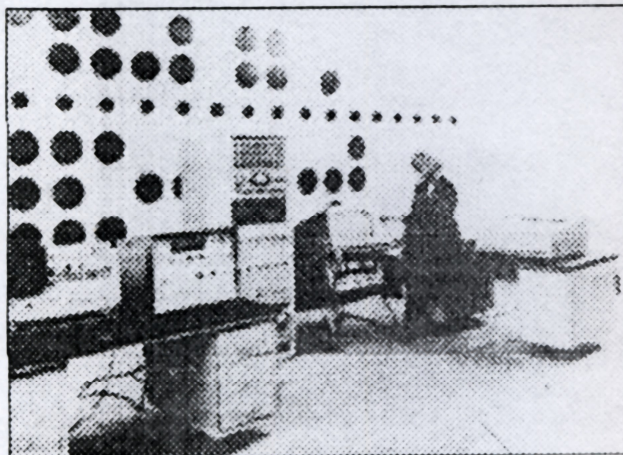
Jakub Markiewicz, konstrukcji bębnow i łączówek – Andrzej Nizankowski. Całość prac koordynował sprawnie Jan Markowski, który był jednocześnie koordynatorem współpracy konstruktorów z technologami, normalizacją i produkcją.

W 1966 r. ELWRO zmontowało dwie maszyny ZAM 21, na podstawie dokumentacji z IMM; do prac powołano osobną grupę konstrukcyjną (podobnie jak do UMC 1) pod kierownictwem Heliodora Stanka. W trakcie uruchamiania tych maszyn okazało się, że mają one dużą zawodność spowodowaną, podobnie jak w Odrze 1002, wąskimi marginesami pracy (napięciowymi i termicznymi). Wiadomo było, że jeżeli egzemplarze, budowane przez konstruktorów ELWRO oraz twórców z IMM, mają te wady, to egzemplarze montowane seryjnie będą miały jeszcze węższe marginesy pracy.

Maszyna cyfrowa ODRA 1013

Po rozważeniu wszystkich argumentów za i przeciw, Komisja Oceny Maszyn uznała, że podjęcie produkcji seryjnej ZAM 21 jest zbyt ryzykowne, a poprawianie konstrukcji nieopłacalne.

Maszyna analogowa ELWAT 1

Równoległe z grupą konstruktorów ELWRO zajmującą się ZAM 21, w 1966 r. odrębna grupa przygotowywała wspólnie z Wojskową Akademią Techniczną produkcję maszyn analogowych ELWAT 1, której twórcą był Józef Kapica. Grupą konstruktorów w ELWRO kierował Andrzej Myszkier, a w skład grupy wchodził Ewald Macha i Jerzy Banel, asystenci Politechniki Wrocławskiej, oddelegowani do WZE ELWRO na staż przemysłowy. Już w następnym, 1967 r., wyprodukowano dużą serię tych maszyn (tabela 2). Zapotrzebowanie na maszyny analogowe okazało się niewielkie, dlatego nie podejmowano nowych konstrukcji, a produkcję ELWAT 1 zakończono w 1969 r.